

Arrest

nr. 199 072 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in casu vooreerst vast dat enkele vaststellingen verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling zetten. Voorts stelt hij vast dat verzoeker hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie N., waarmee hij volgens zijn verklaringen in een bloedwraak verwickeld is, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen die hij zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Met betrekking tot de arrestatie van verzoekers zoon A. wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten met betrekking tot diens strafprocedure niet blijkt dat de rechtsgang niet correct verlopen is en dat de vigerende wetgeving niet correct werd toegepast. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij naast F.N., de persoon die in 2007 de moord op zijn zoon Sp. pleegde, niet één enkel ander lid van de familie N. kan benoemen. Zijn huidige algemene argumentatie in zijn verzoekschrift dat "In dit verband dient opgemerkt dat hij geen persoonlijk en direct contact heeft gehad met de familieleden van F. Meneer B. heeft meer infarct gehad, bijgevolg heeft A. hem weinig informatie verteld" biedt hiervoor geen afdoende verklaringen of rechtvaardiging. Immers, gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen de familie N. hem en zijn gezin reeds sinds 2007, oftewel inmiddels al tien jaar lang, naar het leven zou staan en hen aanhoudend met de dood zou bedreigen, kon en mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht meer dan één lid van die familie N. te kunnen benoemen, te meer nu die familie net als hen ook in Elbasan woonachtig is en hij enkelen van hen al eens heeft gezien. Dit geldt des te meer nu ook verzoekers schoonbroer V.N., die nog steeds in Albanië verblijft, eenmaal met een pistool door een broer van F.N. zou zijn bedreigd. De naam van die broer van F.N. is verzoeker echter, net als die van de andere leden van de familie/het gezin N., geheel onbekend. Deze vaststelling en het gegeven dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat, volgens de contacten die hij nog onderhoudt met familieleden in Albanië, noch zijn broers St. en So., noch zijn schoonbroer V.N.

sinds zijn vertrek uit Albanië in juli 2016 nog problemen hebben ondervonden, zetten, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op pertinente wijze, verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling, alsook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen sinds 2007 en tot op heden problemen te hebben met en in een bloedwraak te verkeren met de familie N.

De vaststelling dat verzoeker na de moord op zijn zoon Sp. door F.N. in 2007 en de moord op zijn zoon Sa. in augustus 2010, waarvan hij (zonder enig bewijs hiervan) vermoedt dat de familie N. hiervoor verantwoordelijk is, en ondanks de beweerde veelvuldige en aanhoudende bedreigingen, pas in juli 2016 zijn land van herkomst verliet, oftewel bijna zes jaar na de dood van Sa., ondermijnt op ernstige wijze de ernst van en vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde vrees voor en de voortdurende bedreigingen door de familie N.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij de motivering in de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: "Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie N.(...) waarmee u volgens uw verklaringen in een bloedwraak verwickeld bent geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele problemen die u zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U verklaarde dat uw zoon A.(...) zowel voor de moord op Sp.(...) als voor de moord op Sa(...) klacht was gaan neerleggen bij het politiecommissariaat in Elbasan (CGVS II, p. 12-13 en 17-18). U stelde echter geen vertrouwen te hebben in de Albanese autoriteiten omdat de daders van de moorden op uw zonen niet werden opgepakt (CGVS III, p. 15-16). Allereerst moet wat dit betreft opgemerkt worden dat het feit dat bepaalde misdrijven (nog) niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de Albanese autoriteiten om misdrijven op te lossen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voor wat bloedwraak in het bijzonder betreft moet opgemerkt worden dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uit het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt bovendien ook degelijk de bereidwilligheid tot optreden van de Albanese autoriteiten. Met betrekking tot de moord op uw zoon Sa.(...) blijkt uit uw verklaringen dat er een politieonderzoek plaatsvond, dat er zelfs een verdachte werd aangehouden en dat er naar aanleiding van het onderzoek naar de moord op uw zoon iemand werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens illegaal wapenbezit (CGVS II, p. 18; CGVS III, p. 17). Ook uit de door u neergelegde Albanese

internetartikels vertaald naar het Frans blijkt dat de Albanese politie wel degelijk de nodige stappen heeft ondernomen, waarbij onmiddellijk na de moord een aantal wegen afgesloten werden en een systematische controle van voertuigen plaatsvond. Bovendien werd in het kader van het politieonderzoek later een zekere 'A.(...) K.(...)' aangehouden, en werden er speciale onderzoeksmethoden ingezet. Ook m.b.t. de problemen van uw schoonbroer V.(...) N.(...) – die éénmaal rechtstreeks bedreigd werd met een pistool door de broer van F.(...) N.(...) en aan wiens hotel/restaurant er een explosief werd geplaatst – dient te worden vastgesteld dat de Albanese autoriteiten de nodige bereidwilligheid aan de dag legden om deze misdrijven op te lossen. Eén van de personen die uw schoonbroer zou hebben bedreigd werd in het kader van de moordzaak rond S.(...) B.(...) immers veroordeeld tot een gevangenisstraf, nadat uw schoonbroer hem had beschuldigd in de rechtszaal (CGVS III, p. 18-19). Uit het door u neergelegde krantenartikel over de vondst van een hoeveelheid explosieven op de binnenplaats van hotel 'Aleksandria' in Elbasan blijkt bovendien dat de politie naar aanleiding van dit incident ter plaatse is gekomen met ontmijningsdeskundigen, dat er een onderzoek werd opgestart door de politie en dat onder meer V.(...) N.(...) zelf werd verhoord, en dat de politie alle camerabeelden in beslag heeft genomen. Met betrekking tot de moord op uw zoon Sp.(...) dient te worden opgemerkt dat deze moord in Italië plaatsvond, waarna er een rechtszaak werd aangespannen tegen F.(...) N.(...) en deze voor de moord op Sp.(...) bij verstek veroordeeld werd in Italië (CGVS II, p. 14). U beweerde evenwel dat F.(...) naar Vlorë is teruggekeerd en daar gedurende 24 uur werd aangehouden, waarna hij na het betalen van de som van 20.000 euro werd vrijgelaten. U kan deze blote bewering echter geenszins staven met concrete elementen (CGVS II, p. 13). Uw zoon Ar.(...) vernam tijdens één van zijn contacten met een Italiaanse onderzoeker in de zaak van Sp.(...) B.(...) louter dat F.(...) in Vlorë was aangehouden door de Albanese autoriteiten maar vervolgens opnieuw was vrijgelaten (CGVS III, p. 8). U wist allereerst de Italiaanse onderzoeker waarmee uw zoon echter om de drie à vier maanden contact had niet bij naam te noemen (CGVS II, p. 14; CGVS III, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaring dat de Italiaanse onderzoeker enkel had gezegd dat F.(...) was aangehouden en was vrijgelaten zonder verdere details te geven, kon u niet aangeven hoe Ar.(...) wist dat er 20.000 euro werd betaald (CGVS III, p.8-9). Volgens Ar.(...) en uzelf is de vrijlating enkel mogelijk geweest doordat de politie van Vlorë die van Elbasan op de hoogte had gebracht, waarna F.(...) 20.000 euro betaalde aan een politieagent van Elbasan en vervolgens met de noorderzon verdween (CGVS II, p. 13; CGVS III, p. 6-7). U wist echter niet te zeggen aan welke politieagent die 20.000 euro dan was betaald (CGVS III, p. 9-10). U vermoedt dat er omkoping in het spel is geweest omdat corruptie alomtegenwoordig is in Albanië. U gaf echter zelf aan geen concrete indicaties te hebben hiervoor (CGVS III, p. 11). Hoe dan ook moet wat betreft deze beweerde corruptie en het volgens u gebrekkig optreden van de Albanese autoriteiten in de moordzaken van uw zonen Sp.(...) en Sa.(...) vastgesteld worden dat u deze problemen niet heeft aangekaart bij andere of hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten (CGVS III, p. 11, 13, 16). Gevraagd waarom u dit niet had gedaan, stelde u dat daar geen sprake van was omdat u ginder geen oplossing ziet (CGVS III, p. 16). Voorts heeft u ook geen beroep gedaan op een advocaat, omdat u er op basis van uw eigen ervaring van uitging dat zij ook niets zouden bereiken (CGVS II, p. 24; CGVS III, p. 13, 16). U ondernam evenmin andere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten, zoals door contact op te nemen met de Ombudsman (CGVS II, p. 24; CGVS III, p. 16). Gevraagd naar de reden waarom u dit niet had gedaan, stelde u geen vertrouwen te hebben in de Albanese staatsinstellingen (CGVS III, p. 17). Dergelijke redenen zijn echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten de autoriteiten hierover in te lichten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van alle gegevens in verband met uw problemen. Indien zij hiervan niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook uw schoonbroer ondernam geen enkele poging om het gebrekkige politieoptreden aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten (CGVS III, p. 19-20). Verder deed uw schoonbroer evenmin een beroep op een advocaat of ondernam hij andere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten, zoals door contact op te nemen met de Ombudsman (CGVS III, p. 20). Informatie stelt evenwel dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen,

nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoeker beweert thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat “Zijn zoon, A., heeft al veel klachten ingediend bij de autoriteiten. Redelijke stappen werden dus ondernomen maar deze bleven zonder succes”, doch hij staat deze bewering niet met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt hoe dan ook niet het minste bewijs bij waaruit zou blijken dat hij zelf of een ander lid van zijn gezin recent, d.w.z. de laatste jaren voor zijn vertrek in juli 2016 uit Albanië, klacht zouden hebben ingediend bij de Albanese politie naar aanleiding van de beweerde aanhoudende bedreigingen vanwege de familie N. aan hun adres.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. mensenrechtenproblemen, corruptie en bloedwraak in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een sociale groep, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de vaststelling dat uit niets blijkt en hij niet in concreto aannemelijk maakt dat het met betrekking tot zijn problemen aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

Het feit dat, zoals blijkt uit de door verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegde desbetreffende beslissing dienaangaande, zijn schoondochter M.B. recent als vluchteling werd erkend, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke aanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die asiel aanvraagt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenning in hoofde van M.B., doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat M.B. als vluchteling werd erkend, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoeker als vluchteling te erkennen.

Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering

of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting stelt de Raad vast dat verzoekende partij benadrukt dat haar schoondochter onlangs werd erkend als vluchteling en zij dezelfde vrees voor vervolging hebben. Verzoekende partij meent dat zij zelfs nog meer vrees dient te koesteren nu zij als man veel meer gevaar loopt dan haar schoondochter.

De Raad wijzigd zijn standpunt.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de erkenning van verzoekende partij haar schoondochter niettegenstaande zij dezelfde vrees aanvoert als haar schoondochter.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS